

de tage fat paa at forbedre Landarbejder-nes daarlige Kaar, saaledes at vi, naar der er Tale om Krav fra den Side, kunne træffe det ærede Medlem i første Linie. Derimod mener jeg rigtignok, at man ikke skal bruge disse daarligt stillede til at drage andre nedad. Det er godt nok, at vi have de fattige hos os altid, men bruge dem til at drage Lønnen for de daarligt stillede Tjenestemænd nedad synes jeg er at gøre en uheldig Brug af de fattige. Jeg tror, at vi snarere skulde sige, at disse Mennesker her, som have 8—900 Kr. om Aaret, ere saadan stillede, at det er nødvendigt at give dem et Tillæg, og hvis vi saa have de fattige i Tankerne ved Siden af, vil det ærede Medlem, naar der senere skal arbejdes for en Forbedring af deres Kaar, faa rig Lejlighed til at lægge sig i Selen derfor. For øvrigt vil det jo være saadan, at naar disse Lønningslove gennemføres, og Staten kommer til at staa som Mønstearbejdsgiver, vil det ogsaa influere paa Lønningerne hos de private i Byerne og paa Landet, og jeg er sikker paa, at det ærede Medlem vil hilse det med Glæde, naar han ser, at Lønningerne for Landarbejderne gaa op. Jeg er sikker paa, at det ærede Medlem vil hjælpe med til, at de kunne faa bedre Kaar at arbejde under.

Jeg kan nu ikke nægte, at det undrer mig noget, at denne Interesse hos det ærede Medlem for de mange smaa stillede, der bidrage til Lønningslovene, pludselig kommer frem nu. I Fjor havde vi nemlig ogsaa Udgifter af denne Art at tale om. Da var der for Eksempel Tale om Pensioner til nogle Hofbetjente, medens der her er Tale om at give højere Løn til Familieforsørgere, der have 8—900 Kr. at leve af. Nu kommer det ærede Medlem med sine Betæneligheder, men da vi i Fjor talte om nogle enligt stillede Kvinder, som man foreslog skulde have 3,500 til 3,600 Kr. om Aaret til sig alene, synes jeg, der havde været Grund for det ærede Medlem til at tale om, hvem det var, der skulde betale disse Penge, om det var de bedre stillede eller de daarligere stillede. Jeg synes, det vilde have været passende at gøre Begyndelsen med denne Interesse ved den Lejlighed. Ligeledes synes jeg, at naar der har været Tale om Apanager eller Prinsessemedgift, kunde det ærede Medlem have begyndt at tale om, hvor mange Kvinder i vort Land der er saa daarligt stillede, at de langt mere kunde trænge til Hjælp end til at skulle bidrage til at betale Medgift til nogle

Prinsesser. Jeg vilde have været glad ved at høre det ærede Medlem tale saaledes, og var han begyndt der, kunde han maa-ske ved at gaa Linien igennem have sluttet med at naa til at tale om et Lønningstillæg til Mennesker, der som Familieforsørgere skulde leve af 8—900 Kr. om Aaret. Naar der i Rigsdagen, har vist sig en stærk Stemning for at udbedre Slotte, kgl. Bygninger, kgl. Boliger o. s. v., skulde det ærede Medlem have sagt: Hvem er det, der skal betale dette, er det ikke nogle, som bo i usle Rønner, og som i det hele ere saa daarligt stillede, at det i Virkeligheden er uforsvarligt, at vi forlange af dem, at de skulde være med til at betale det? Hvis det ærede Medlem havde sagt det, skulde jeg have erkendt, at han i Gaar var konsekvent. Men begynder man ved, at vi ikke skulde hjælpe de Statsfunktionærer, som ere daarligst stillede, ja, saa synes jeg, at det røber en Lyst til at drage nedad i Stedet for opad.

Hvad selve Lønningslovene angaar, vil jeg ligesom de foregaaende Talere sige, at jeg er glad ved deres Fremkomst, og at jeg, selv om saa skulde være, at det blev krævet, at de skulde gennemføres uden Ændringer, vilde, endda med Glæde, stemme for dem. Men det er jo baade af Ministeren og af Ordføreren for Reformpartiet erkendt, at naar man har fremsat disse Lønningslove, var det ikke, fordi man mente, der slet ikke maatte røres ved de enkelte Lønninger. Jeg vil derfor omtale nogle Forhold, som jeg er bleven gjort opmærksom paa, og som jeg vil henstille til Udvalget Overvejelse, fordi jeg tror, at de noget stride imod det Princip om Ligestillethed imellem Etatterne, som man har sagt er lagt til Grund for Lovene.

Ved de militære Lønningslove er jeg bleven gjort opmærksom paa, at Spille-mændene ere daarligere stillede end de øvrige Underofficerer, thi medens de aller-fleste af disse naa op til at blive Stabs-sergenter eller Oversergenter, gælder det for Spille-mændene, at kun ganske faa eller næsten ingen af dem naa op til at blive Stabshornister, der svarer til Stabssergenter, og kun hver tiende Sergent blandt Spille-mændene naa op til at blive Over-sergent. Derfor have de henstillet, om ikke deres Lønning kunde blive saaledes reguleret, at de bleve ligestillede med de øvrige Underofficerer. Det, man helst vilde indenfor Spille-mændenes Kreds, var, om man kunde stryge Graderne — jeg ved ikke, om det lader sig gøre af Hensyn til